

İŞ-EKMEK-HÜRRİYET-MÜCADELEMİZDE

Gerçek

15 GÜNLÜK SİYASİ GAZETE — FİYATI: 100 KRŞ YIL: 1 SAYI: 12

İŞÇİ SINIFININ KURTULUŞU KENDİ ESERİ OLACAKTIR

daha fazla birlik, daha güçlü dayanışma

BÜYÜK 1 MAYIS

mücadele azmimizi biledi!

VE 1 MAYIS YARIM YÜZYILI AŞKIN BIR SÜREDIR İLK DEFA GENİŞ BIR IŞÇİ KITLESI TARAFINDAN, IŞÇI SINIFININ ULUSLARARASI BIRLEŞME VE DAYANIŞMA GÜNÜ OLARAK KUTLANDI, TÜRKIYE'DE.

1 MAYIS GÖSTERİLERİNE, YURDUN DÖRT-BİR YANINDAN KOPUP GELEN IŞÇİ SINIFI SOSYALISTLERI VE İŞÇİLERLE BİRLİKTE 2000000 CIVARINDA IŞÇİ KATILDI.

Yıllar boyu burjuvazi tarafından engellenen, yozlaştırılan 1 Mayıs, bu yıl 200,000 civarında işçi ve sosyalistin katılmasıyla İstanbul TAKSİM meydanında kutlandı. Saraçhane ve Beşiktaş'ta toplanarak iki koldan meydana geliş yaklaşık dört saat sürdü. DİSK'in dışında TÖB-DER, TÜM-DER, TÜTED gibi mesleki kitle örgütlerinin, gençlik derneklerinin katıldığı mitingde sosyalist partilerden Türkiye Sosyalist İşçi Partisi ve Sosyalist Parti pankartlarıyle yer alıyordu. İşçi sınıfımızın ileri ekonomik örgütü DİSK, TÜRK-İŞ'e bağlı bazı sendika ve işçilerinde katıldığı bu gösterilere gerçekten disipilinli ve işçi sınıfına yaraşır bir ciddiyetle hazırlanmıştı.

Evet, burjuvazinin tüm engelleme ve çarpıtma çabalarına rağmen ülkemizde de 1 Mayıs, tüm diğer ülkelerin işçi sınıflarıyla birlik ve dayanışmamızı, işçi sınıfının uluslararası niteliğini vurguladı. Gerçekten şanlı bir 1 Mayıs'tı.

Gerek yürüyüşlerde ve gerekse mitingde «iş-emek-hürriyet, faşizme nihayet», «Faşizme geçit yok», «141, 142 kalksın», «bağımsız Türkiye», «kâtil iktidar», sloganlarıyla faşist baskılara karşı çıkılıyor, demokratik hak ve özgürlüklere işçi sınıfının sahip çıkmakta olduğu görülüyordu. Ancak elbette ki bu yeterli değil. İşçi sınıfının siyasal bilinci daha açık olmalıydı. Bu elbette süreç içinde olacaktır. Tüm sosyalistlerin görevi bu olmalı.

Yani bir sınıf olduğu bilincine erişmekte olan işçi sınıfımızın siyasi bilinci arttırılmalı, bundan sonraki 1 Mayıs gösterileri yalnız İstanbul'da değil, tüm yurt sathında yapılmalı. Görevimiz işçi sınıfının uluslararası birlik ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ların daha da güçlü bir şekilde, siyasi bilincin daha da yükseltilmesiyle, tüm yurt sathında kutlanması için çalışmaktır.

BÜTÜN YURTTA 1 MAYISLARA DOĞRU İLERİ!

PETKİM tesislerinin kapatılması çözüm değildir!

İzmit Yarımca'da kurulmuş olan Petkim Petro-Kimya tesislerinin üretimi, havaya zehirli gaz yayıldığı ve hava kirliliğine yol açarak zehirlenmelere neden olduğu için bir ay süreyle durduruldu.

PVC ithalatının Petkim kanalıyla yapıldığı ve bu maddenin stok ve spekülasyona yol açabileceği iddiaları karşısında yetkililer tesisin her yıl bu aylarda bir süre üretiminin durdurulduğunu ve böyle bir durumun söz konusu olmadığını söylüyorlar.

Bu, üretimi durdurma kararı, ilk bakışta olumlu bir olay gibi görünüyor. Aslında ülkemizde sanayi kuruluşlarının ne kadar kısa vadeli bir düşünceyle ve plansız yapıldığının en açık bir belirtisi.

Hava kirlenmesi, çevre kirlenmesi gibi sorunlar Ankara'da da, Haliç'te de İzmir Körfezinde de, İzmit Körfezinde de söz konusu. Gerekli tedbirler alınmadan sanayi tesislerinin kurulması, ülkemizde kapitalizmin emperyalizme bağımlı ve plansız, aceleci gelişiminden kaynaklanmakta. Halkın sağlığını tehdit eden bu durumun giderilmesi ise yapılacak çalışmaların planlı-programlı yayılmasına, ekonominin, kapitalizmin yarattığı bu keşmekeş yapıdan kurtarılmasına, sosyalist ekonomiye geçilmesine bağlıdır.

KOCAELİ

Öldürücü gaz kaçağını önleyici tedbirler derhal alınmalıdır

ASGARİ ÜCRET SAVSAKLANMAMALIDIR!

Asgari Ücret Tesbit Komisyonu, bu yılki «asgari ücreti» tesbit için toplanıyor. Daha doğrusu toplanamıyor. Komisyonun üyelerinin kimisi yurt içinde, kimisi yurtdışında seyahatlerde imiş. O yüzden de ilk toplantılarını yapamadılar.

Ülkemizde ortalama dört ücretliden ancak biri sendikalıdır. Diğerlerinin ücretlerinin artmasında asgari ücretin tesbiti önemli bir rol oynayacaktır. Ki tarım işçilerini konusu dışında tutan asgari ücret binlerce emekçi gence de «çıraklık sözleşmeleri» yaptırılarak uygulanmamaktadır. Ayrıca küçük iş yerlerinde çalışan on binlerce işçi sigortalı bile olmadığından bu haktan istifade edemeyeceklerdir.

Ama herşeye rağmen, binlerce emekçinin ücreti bu şekilde artacaktır. Fabrikalara yeni giren işçiler bu ücretle işbaşı yapacaktır. O yüzden bu asgari ücretler hemen hepimizi çok yakından ilgilendirmektedir.

Asgari Ücret Tesbit Komisyonu üyeleri görevlerini savsaklamamalıdır. Ve toplantılar hakkında kamu oyuna geniş açıklamalar yapılmalıdır.

İşçi Sendikaları bu konuya eğilmelidir. 1 Temmuz yerine, 1 Ağustos'tan itibaren yeni asgari ücret uygulanırsa patronların bir ayda milyonlarca karı olur. İşçilerin de toplam olarak o nisbette zararı.

Onun için komisyon kararını geciktirmemelidir.

ASGARİ ÜCRET KONUSUNDA TÜRK İŞ, DISK YÖNETİCİLERİ VE İŞÇİLERLE YAPTIĞIMIZ BİR RÖPORTAJ İLE ASGARİ ÜCRETLER HAKKINDA BİLGİ İÇ SAYFAMIZDADIR.

TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu: "MC YURT TOPRAĞINI SATIYOR!"

Türkiye Sosyalist İşçi Partisi Genel Sekreteri Yalçın Yusufoğlu, Partisinin Kartal İlçe Kongresinde yaptığı konuşmada ülkemizdeki ABD üsleri konusunda son yapılan anlaşmaya değinerek şunları söylemiştir:

«İşte bir yandan her geçen gün daha çok kan döken gerici MC iktidarı, öte yandan Türkiye'yi emperyalizmin bir ileri karakolu olarak güçlendiren planlar doğrultusunda yurt topraklarını satışa çıkarmıştır. Türkiye'deki ABD üsleri dünya ve bölge barışını tehdit etmektedir. Öte yandan gerici ve kanlı MC iktidarı emperyalist silah tekelleri ve yerli büyük finans gruplarının isteklerine uyarak Türkiyeyi bir silahlanma yarışına sokmuştur. Bu silahlanma yarışı ve silah sanayi histerisi halkımızın daha çok sömürülüp yoksullaştırılması demektir. İşçi sınıfımız ve tüm emekçi halkımız kendisine, sosyalist sisteme, ortadoğu ve balkan halklarına karşı kurulan ABD üslerinin sökülüp atılmasını, bölge ve dünya barışına uygun bir siyaset izlenmesini ve dünya barışından yana tüm sosyalist, demokratik ve diğer barışçı ülkelerle dostluk bağları kurulmasını istemektedir. MC partiler topluluğunun temsil ettiği yabancı ve yerli egemen güçlerin çıkarları ise halkımızın bu bağımsızlık, demokrasi ve barış özlemlerinin düşmanı, saldırgan emperyalist politikanın ve kanlı çıkarların temsilcisidir. MC'ye ve onun ardındaki yabancı yerli sömürücü güçlere, onların her türlü halk düşmanı, anti demokratik emellere karşı tüm ilerici güçler ortak bir uğraş vermek zorundadır.»

faşist saldırılara karşı kitle eylemlerini örgütleyelim

İşçi sınıfımız, emekçi halkımız ve öğrenci gençlik üzerinde faşist baskı ve saldırılar yoğunlaşıyor. Grevler yasaklanıyor, okullara silahlı saldırılar düzenleniyor, yolda işçiler, öğrenciler kurşunlanıyor. PTT grevi ertelendi. Bütün yüksek okullarda olaysız, çatışmasız gün geçmiyor. Siyasi parti yöneticileri hakkında 141'den dava açılıyor. Fiatlar sürekli artış içinde. Burjuvazi ekonomik güçlük içinde. İşçi sınıfının, emekçi halkın demokratik mücadelesi bu ekonomik dar boğazı zorluyor. Bunun baskı altına alınması için tek yolu var tekelci burjuvazinin Faşizmi tezgahlamak. Amaç, faşizmi tezgâhlayarak tekelci sermayenin sömürüsünün arttırılmasıdır. Amaç işçi sınıfının, emekçilerin mücadelesini baskı altına alarak durdurmaktır.

Bu faşist terör ve tırmanış karşısında yapılması gereken, işçi sınıfının ve emekçi halkın faşizme karşı kitle eylemlerinin yapılması, bu kitle eylemlerinin işçi sınıfına, emekçi halka yayılmasıdır. Yani görevimiz demokrasi mücadelesini en geniş şekilde işçi sınıfına ve emekçi halka yaymak, kitle eylemlerini örgütlemek!

gerçek durum: demirel tehlikesi

Milliyetci Cephe iktidarının Anti-Demokratik uygulamaları, emekciler üzerindeki azgın sömürü ve baskısı gitgide artıyor. Telekci parababalarının gerici iktidarının bütün karar ve uygulamanı işçiler ve tüm yurtseverler hoşnutsuzlukla karşılıyorlar. Bu iktidarın çıkarlarına taban tabana zıt olduğunu gören geniş emekci yığınların tepkisi büyüyor.

Çeşitli vesilelerle Emperyalizmle bağımlılık ilişkilerini pekiştiren; Ülkemizin toprakları üzerine ABD Emperyalistleriyle pazarlığa tutuşan; Milliyetci cephe'nin ülkeyi içine soktuğu durum ise ortadadır:

— Enflasyon, pahalılık, işsizlik ve sürekli yoksullaşma başını almış gidiyor.

— Bay Demirel'in bizzat kendisi hergün «ekonomik darboğazlar»dan yakınıp duruyor.

Bütün Anayasal kurumlar Hükümetin Anti-Demokratik tutum ve uygulamalarını açıklamakla bitiremiyorlar. Danıştay açıkca Demirel'i mevcut Anayasayı ihlal etmekle suçluyor.

— Faşist sürüler kanlı saldırılar tertipliyor, eğitim kurumlarını çalışamaz hale getiriyorlar. Yurtsever öğrenciler Türkeş'in komandoları tarafından alçakca vuruluyor, öldürülüyorlar.

— İşçilerin ekonomik mücadeleleri engelleniyor. Grevler bizzat hükümet eliyle kırılıyor. Grev yasaklamaları devam ediyor.

— İlerici öğretmenler saldırı ve işkencelerle yıldırılamayınca açığa alınıyor, sürgüne gönderiliyorlar.

— Anti-Demokratik uygulamalarla ilerici basın susturulmaya çalışılıyor. Kitap dergi gazete yasaklamalar devam ediyor. En etkili yayın organı olan ve iktidardan mumkün değil ama hiç olmazsa Hükümetten - bağımsız çalışması gereken TRT (Anayasaya aykırı olarak) Hükümetin kuklası haline getiriliyor.

— Rüşvet ve yolsuzluk uygulamalarının her gün bir yenisi daha ortaya çıkıyor.

— Doğudaki emekci halka herzamankinden daha fazla zulmediliyor. Yoksulluk içindeki halk, bu yetmiyormuş gibi ırkcı baskılar görüyor.

— İktidarı eleştiren, halka bu düzenin kötülüklerini anlatan işçi sınıfı önderleri sosyalistler, hapse atılıyorlar. İşçi sınıfının kendi partisinde örgütlenmesi önlenmeye çalışılıyor.

— ....

Evet memleketin durumu bu. Bu tablo gerçekten hazindir. Tabii, düzenin kötülüklerinin ve ikdidarın sömürüsünün ceremesini çeken biz işçi ve emekciler için...

Durum böyleyken Milliyetci Cephe ikdidarının Başbukanı Demirel hâlâ yıllar öncesinin «temcit pilavını» sürüyor önümüze:

«Tedbir getireceğiz, tedbir düşünüyoruz..» diyor. Bildiğiniz gibi Komünis tehlikesi var. Şimdilik onunla uğraşıyoruz. Fabrika ve baraj temeleri atıyoruz yakında herşey düzelecek. Böyük, müreffeh Türkiye olacak... vs, vs

Şu kadarını söyleyelim ki, artık Bay Demirel kendisini boşuboşuna yoruyor. Halkımız artık bu kabil demagojilere kanmamaktadır. Geniş emekci yığınlar bugün gerçek tehlikenin ne olduğunu kimden ve nereden geldiğini çok iyi biliyorlar. Tehlike değil felaketin kendisinin «başımıza» geldiğini açıkca görüyoruz. Tekelci sermayenin gerici iktidarının bizim için daha fazla sömürü daha fazla yoksulluk getirdiğinin bilincindeyiz.

gerçeğin dili

demokrasinin teminatı işçi sınıfıdır

Süleyman Demirel yeni baskı kanunları çıkarmaya hazırlanıyor.

Ne için?

Parababalarının, fabrikatörlerin, kodaman tüccarların, karaborsacıların, toprak ağalarının çıkarlarını işçiye ve köylüye ve tüm yoksul halka karşı korumak, işçinin, köylünün ve tüm yoksul halkın çıkarlarını ise parababa'ar-nın, fabrikatörlerin, kodaman tüccarların, karaborsacıların, toprak ağalarının çıkarları adına hiçe saymak için!

Süleyman'ın «Eldeki kanunlarla ülkeyi yönetemiyorum, anarşiyi önleyemiyorum,» diye tutturmasının asıl anlamı bu. Ülkeyi salt sömürücü çıkarlar adına dilediği gibi, serbestçe yönetmek istiyor. Onun için de ülkeyi tüm emekçilere zindan etmek istiyor. Emekçi halkın en doğal demokratik özgürlüklerini tıpkı çıkarlarını koruduğu sömürücüler gibi «anarşi» bellemeside bundan. Oysa asıl anarşi, keşmekeş yaratıcısı faşist komandoları «devlet düzeni»nin koruyucusu, yani sömürücülerin çıkarlarının koruyucusu «arslanlar» diye bağrına basan yine kendisi ve MC koalisyonunda işbirliği yaptığı ortakları!

Faşistlere, güpegündüz cinayetler işleyen zorbalara karşı eldeki kanunları işletmezken sözüm ona «ülkeyi daha iyi yönetmek», «anarşiyi önlemek» için halka karşı yeni yeni baskı kanunları, zulüm tedbirleri getirmeye hazırlanıyorlar.

Ellerindeki baskı ve zulüm kanunları nelerine yetmiyor? Niçin yetmiyor? O kanunları biz mi çıkardık? İşçiler, köylüler mi, yoksul halk mı çıkardı? Her gün biri ikisi faşistlerce pervasızca öldürülen devrimci öğrenciler mi çıkardı? Her gün onu, yirmisi kıyılan, işlerinden edilen, türlü zorbalıklarla sindirilmek istenen yurtsever aydınlar, halkın yanında yer alan demokrat öğretmenler mi çıkardı?

Hayır, kendileri çıkardılar! Meclisleri dolduranlar onlar. Meclislerde bu kanunları yapanlar onlar. Bu kanunları uygulayanlar yine onlar. Kendi çıkarları için, kendi sınıf yararları doğrultusunda sonuçlar elde etmek için yaptılar o kanunları. Şimdi değiştirmek, daha ağırlarını getirmek istiyorlar. Tıpkı 12 Mart zulüm döneminde Anayasayı değiştirdikleri gibi.

Halbuki o Anayasayı da kendileri yapmışlardı. Kendi işlerine geldiği gibi yapmışlardı. Ama bir gün geldi o Anayasa, o Anayasanın demokratik hükümleri artık onların işine gelmez oldu. O zaman o Anayasayı yapanlar, aynı adamlar, İnönü'ler, Fevzioğulları, Sunaylar, Erimler, Satırlar, Melenler, vs. Süleyman'la ve onun takımıyla birlik olup Anayasayı «lüks» ilân ettiler ve değiştiriverdiler.

Niçin?

Çünkü artık demokrasi onlar için lüks olmuştu. Çünkü işçi sınıfı hızla bilinçlenmeye başlamıştı. İşçi sınıfı salt maddi durumunu düzeltmeye çalışmakla, salt sendikal mücadeleyle yetenmemesini öğrenmişti. Toplum içinde ayrı bir sınıf olduğu bilinciyle siyasi iktidar mücadelesi vermesi gerektiğini öğrenmişti. Ve bu mücadelede, burjuvaların vaktiyle işlerine geldiği için Anayasaya koydukları demokratik hak ve özgürlükleri teminat altına alan hükümleri kendi adına, kendi sınıf çıkarları ve yurdun gerçek ve sahih çıkarları doğrultusunda kullanmaya başlamıştı.

Burjuvazi bunu görünce ifrit kesildi. Kendi yaptığı Anayasaya inancı kalmadı. Kendi demokrasisine kendisi tahammül edemez oldu. Onun için de Kendi yaptığını kendi eliyle bozdu.

Ama bunu yaparken, halkın demokrasiye mutlaka sahip çıkacağını biliyordu. O nedenle, aynı zamanda 12 Mart rejimi denilen zulüm ve baskı rejimini de başa geçirmeyi ihmal etmedi. Bu yaptığının hiç dilinden düşürmediği demokrasiye de, hak ve hukuka, özgürlüğe, uygarlığa ne denli aykırı birşey olduğunu kendi de pekâlâ bildiğinden, o rejimin adını «olağanüstü» rejim koydu. Yani mızıkçılık yaptığını kendisi itiraf etti.

O «olağanüstü» rejimde işçilerin grev yapmaları sıkıyönetimlerce yasaklanırken, köylüler büsbütün yoksulluğa itilirken parababalarının ceplerine ömürlerinde görmedikleri kadar oluk oluk para aktı! O «olağanüstü» rejimde böylesi onlar için pekâlâ olağandı!

Ama onca baskıya, zulme, kanunlu kanunsuz cinayete rağmen halkın direnişini kıramadılar. 1973 genel seçim sonuçları 12 Mart repiminin perde önünde ve perde arkasındaki bütün sorumlularının suratlarına bir tokat gibi indi.

İndi ama onlar «milli irade»nin bu hükmüne boyun eğmeye yine de yanaşmadılar. Yeniden toparlandılar, kafa kafaya verdiler, alem ettiler kallem ettiler, bu arada başa geçen sözde «halkın umudu» Ecevit CHP'sinin «Ne İsa'ya yaranır ne Musa'ya» tavrından da yararlanarak MC'de birleşip yine başa geçtiler.

Şimdi yine, temsil ettikleri çıkarlarla bağdaşmadığı için demokrasiye kasteden yeni «huzur» tedbirleri tezgâhlamaya çalışıyorlar. Bu uğurda, demokrasinin yurda ne kadar «zararlı» birşey olduğunu sözde ispat etmek için, faşistlerle işbirliğinden çekinmiyorlar.

Bütün bunlar neyi gösteriyor?

Temsil ettikleri çıkarların-kapitalist özel sektör çıkarlarının ülke çıkarlarıyla, halkın ezici çoğunluğunun çıkarlarıyla hiç mi hiç bağdaşmadığını gösteriyor, bir!

Ülke çıkarlarının gerçek temsilcisi, halkın ezici çoğunluğunun çıkarlarının temsilcisi olan işçi sınıfının siyasi hareketi hızla geliştikçe demokrasiden onların sıtkının sıyrıldığını ve kendi sözde «ideal»lerini inkârdan başka çareleri kalmadığını gösteriyor, iki!

Ve nihayet, demokrasi dâvasının yegâne gerçek sahibi ve teminatının işçi sınıfı olduğunu gösteriyor, üç!

işçi sınıfının acil talebi — insanca yaşa[...] kadar asgari

ASGARİ ÜCRETLER KONUSUNCA GÖREV BAŞINA

Önümüzdeki aylarda asgari ücretler yükseltilecek. Ama hepsi patron temsilcisi durumunda olan bir komisyonun tesbit edeceği bir kararla. O yüzden asgari ücretlerin ne kadar yükselceceğini tahmin etmek zor değil!

Bilindiği gibi mevcut asgari ücret yönetmenliği, asgari ücretlerin tesbitini 15 kişilik bir komisyonun görevi olarak saptamıştır. Bu 15 kişinin 5'i işçi, 5'i patron, diğer 5'i ise hükümet temsilcileridir. İşçileri temsil yetkisinin TÜRK-İŞ'de olduğu göz önüne alınırsa, sözde olmasada özde bunlarında patron çıkarlarını gözeteceği açıktır. Görünen köy, kılavuz istemez. Tespit edilecek asgari ücretlerin, bu hayat pahalılığında eriyip gideceği açıktır.

Peki, bu durumda asgari ücretlerle ilgilenmemelimiyiz?

Asla! Aksine, asgari ücretin mümkün olduğu kadar yüksek olabilmesi için mücadele etmeliyiz. Asgari ücret tesbit komisyonunun biçiminin -önümüzdeki yıllar için de olsa- değişmesinde, mevcut yönetmeliğinin değişmesine çalışmalıyız.

Gelecek yazılarımızda, Türkiye Sosyalist İşçi Partisi'nin mevcut asgari ücret yönetmeliğini nasıl değerlendirdiğini ve bu seneki asgari ücretler konusundaki görüşlerinide dile getireceğiz.

Bu konuda - özellikle - sendikalarada büyük görevler düşmektedir. Asgari ücretlerin yükseltilmesi için aktif mücadeleler yürütmeli, mevcut asgari ücret yönetmenliğinin anti-demokratik yapısını açıklarken, somut öneriler sunulmalıdır. Tabii, bütün bunların sömürü düzeninden kaynaklandığı ve esas görevimizin sömürü düzenine son vermek olduğu açıklanmalıdır.

Bu konuda yalnız partimize ve sınıf sendikacılığını savunan sendikacı ve sendikalara değil, tek tek hepimize de önemli görevler düşmektedir.

Asgari ücretler konusunda doğru anlayışı savunmalı, bunun yanında mevcut asgari ücret yönetmenliğinin kimlere hizmet ettiğini göstermeliyiz. Bu günkü, sömürü düzeni içinde patronların tatlı kârlarına kâr katmak için, işçileri emekçileri nasıl insafsızca sömürdüklerini açıklamalıyız. Ücretlere yapmak zorunda olduğu her zammı nasıl fiatların üzerine koyarak hayatı pahalandırdığını anlatmalıyız. Yaşamı işçiler, emekçiler için çekilmez hale getiren burjuvazinin sömürü saltanatına son verilmeden, işçiler emekçiler için kurtuluş yoktur. Bizler bu gerçekleri işyerlerimizde, fabrikamızda açıklamalı burjuvazinin bu oyunlarını sergilemeliyiz.

Böylece, elbirliğiyle yürütülen bu çalışmalar işçi sınıfımızın, emekçi halkımızın bilinçlenmesinde, haklarını söke söke alma mücadelesinde bir adım olacaktır.

SORULAR:

1) Asgari ücret size neler hatırlatıyor ?

2) Asgari ücret bugünkü hayat şartlarına göre yeterli midir? Değilse kaç lira olmalıdır?

3) Asgari ücret, bir kişiye göre mi, yoksa bir aileye göre mi hesaplanmalıdır?

BEKO İŞÇİ TEMSİLCİSİ

1) Bizde bugüne değin asgari ücretin gerek miktarı, gerekse kararlaştırma şekli şunu göstermiştir: Üretime katılan işçinin üretimi devam ettirebilmesi, çalışma gücünün yok olmaması için sadece kendi karnını doyuracak miktarda verilen ücrettir. Buna rağmen iktisatçılarımız asgari ücretin tanımını «o dönemin eoknomik koşulları altında bir kişinin geçinmesini sağlayacak en az ücret» olarak yaparlar. Asgari ücretin tesbit edilme şekli ise oldukça gülünçtür.

Örneğin: Asgari ücret tablosunda pahalı yiyeceklerin üzeri çizilmiştir. Çünkü işçi bunları yemese de yaşayabilecek ve üretimi devam ettirebilecektir.

2) Asgari ücret bugünkü koşullar altında yeterli değildir. İşçiler ayrı ayrı iş güçlerini satarken geride ortalama 5-6 kişiyi düşünmek zorundadırlar.

Bir işçinin harcadığı emek miktarı, ailesinde bulunan fertlerin sayısına eşittir. Buna rağmen aldığı ücret sadece kendisini geçindirecek, hatta sadece karnını doyuracak miktardadır.

Fiatların böylesine zigzak çizdiği piyasadan en fazla etkilenen, yaşamakta dahi güçlük çeken işçidir. Çünkü işçinin ücretinin bu fiat elastikiyetine göre statik olması bir yana sadece görünüşte o dönemin ekonomik koşullarına göre tesbit edilmiş olur.

3) Asgari ücret bir kişiye göre değil, aileye göre saptanmalıdır. Yukarıda da değindiğim gibi, işçi ailelerinde çalışanlar, sadece kendi geçimlerini değil, diğer aile üyelerini de geçindirecek şekilde çalışır, aldığı ücret sadece kendisi içindir. Ancak aldığı bu ücreti diğer aile üyelerine de pay etmek zorundadır. Ki bu gün ev kirası vermeyen işçi aileleri % 20 nin üzerinde değildir.

TÜRKAY İŞÇİ TEMSİLCİSİ ORHAN ÖZKAN

1) Bugün Türkiye'de bir insanın geçinebilmesi için gereken ücrettir.

2) Tabii ki yetersizdir. 40 TL. üzerinden verilen asgari ücret kesilerek, ayda 850-900 TL. olmaktadır ve bu parayla bu günkü şartlarda geçinmek imkânsızdır.

3) Bugün Türkiye'nin şartları göz önüne alınmalıdır. Türkiye'de ancak 3000 TL. ile geçinmek mümkündür. Burada geçindirmek zorunda olduğu aile de göz önüne alınmalıdır. Yani bir işçi ailesi kaç lira ile geçinebilir. Bu göz önüne alınarak hesaplanmalıdır. Bunu devlet ayarlamalıdır. Bir kişinin dört kişilik ailey. (kendi dahil) Türkiye'de kaç lira ile geçindirebileceği hesaplanmalı ve ona göre ayarlanmalıdır. Ayrıca, bu gün yapılan bir sözleşme altı ay sonra ihtiyacımızı karşılamıyor. Piyasada devamlı bir fiat artışı var. Bizim aldığımız zam böylece eriyip gidiyor.

SQUIBB İŞÇİ TEMSİLCİSİ ERGUN YILMAZER

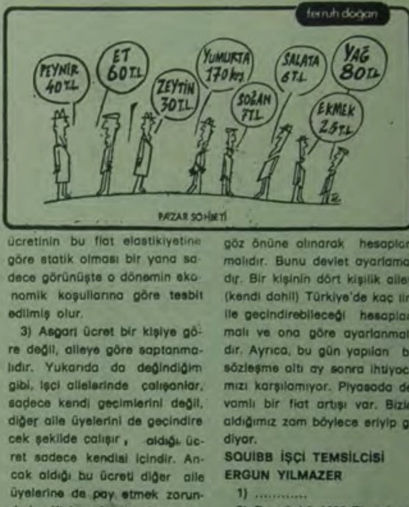
1) ....

2) Bu günkü 1200 TL çok az. Bana sorarsanız bu en az 2000 TL olmalıdır. Yalnız bu 2000 TL tek kişi içindir., bir aile için tabii ki yeterli değildir.

3) Son asgari ücret meselesinde DİSK 90 TL, Türk-İş 60 TL istiyor. Bunların arasında pek fark yoktur. Zaten üç kuruş aşağı beş kuruş yukarı olması önemli değil. Önemli olan diğer konulardır.

SQUIBB İŞÇİSİ HAMDİ UÇAR

Fabrikanın ilk girişi 1750 TL. Türkiye'de asgari ücret 2600 TL olmalıdır. Benim görüşüm asgari ücretin 60 TL. olması gülünç olur. Tek kişiye göre ayarlanmasına karşıyım. Aileye göre uygulanmasından yanayım.

SORUL[...]
1 — A[...] misyonun[...] luyorsunu[...] rak sade[...] na ne diy[...]
2 — A[...] nin en ön[...] dir?
3 — B[...] ne olmalı[...]

DİSK GE[...] LU ÜYES[...] DİKASI [...] ŞAHİN
C-1 — [...] nıfını tem[...] eşit sayıd[...] lindiği gib[...] larda tem[...]
C-2 — [...] meliğinin [...] sunda sen[...] çalışma y[...]
Asgari [...] de vergi [...]
Yine a[...] bakmakla [...] ler de hes[...] dilmelidir.
C-3 — [...] retin ne [...] pılan çalış[...] için bir ş[...] değildir.
Ama şu[...] şu an 7 [...] 6000 işçi [...] leşmelerd[...] le bir ma[...]
«İşyerin[...] ret yasal [...] Hürcam-İş[...] ların asga[...] gari ücret[...] nerek uyg[...]
Bu tasl[...] sek, yetki[...] nında iç[...] reti böyl[...] yükseltmi[...]

DÜNYA SÖMÜRÜYE VURA VURA DÖNÜYOR

1976'da dünyada I mayıs

Bilindiği gibi, geçtiğimiz günlerde Türkiye İşçi Sınıfının yüreği bütün ülkelerin işçi sınıflarıyla aynı amaçlar için çarptı, yumruğu aynı amaçlar için sıkıldı, ve ağızlar aynı amacı haykırdı: «Bugün 1 Mayıs, sınıfımızın birleşme ve dayanışma günü!»

1 Mayıs başta Sosyalist ülkeler olmak üzere tüm ülkelerin işçileri tarafından, büyük bir coşku, birlik ve dayanışma ruhu içinde kutlandı. Diğer bütün 1 Mayıslar gibi, bu 1 Mayısda uluslararası dayanışmanın sözden eyleme geçtiği, emekçi halkın mücadele geleneğinin en geniş kitlelerce derinden hissedildiği bir gün oldu.

Kıbrıs'ta yaşayan Türk ve Rum toplumları arasında egemen sınıflarca sürdürülen ırkçı, saldırgan ve düşmanca politikalar, bilindiği gibi işçi sınıfının dışında gelişmektedir. Gerek Türk burjuvazisinin (Denktaş grubu) ve gerekse de Rum burjuvazisinin (Grivas'cı ve kısmen de Makarios'un yanında yer alanlar) emperpalist destekle yarattıkları nifakın, özellikle Rum kesimindeki işçileri fazla etkileyemediği görülmektedir. Bu yıl yapılan 1 Mayıs yürüyüşlerinde «Türkler Kardeşimizdir» sloganları sık sık tekrarlanmış, Türk işçilerine duyulan yakınlık dile getirilerek emperyalistlere karşı birlikte mücadele edilmesi gerektiğini haykırmışlardır. Kıbrıs işçi sınıfının partisi AKEL'e yakınlıkları bilinen sendikalara Türk işçilerinin katılması veya sempati duyması Türk burjuvazisi tarafından katliamlarla önlenmeye çalışılmaktadır.

▪ israil'de

▪ b.almanya'da

Ama emperyalistlerin Türk-Yunan ve Türk-Rum düşmanlığını körüklemelerine rağmen ülke halkları, işçi sınıfları kardeşlik çağrılarını tekrarlamakta, gerçekleştirmekte ve ortak düşmana, emperyalizme karşı mücalelelerini birleştirmektedirler.

Aynı şekilde İsrail'de 1 Mayıs gösterilerinde Arap-İsrail halklarının kardeşliği vurgulanmış, Arap-İsrail dayanışmasını simgeleyen afişler sergilenmiştir. İsrail işçi sınıfının ABD emperyalizminin komplolarına, ırkçı, ve saldırgan bir siyaset izleyen İsrail burjuvazisine karşı attığı bu sağlam adımlar aynı zamanda «Bütün Halklar Kardeştir» sloganının en tutarlı bir şekilde eyleme dönüştürülmesi olmuştur. Bilindiği gibi İsrail işçi sınıfı partisi Filistin halkının yegane temsilcisi Filistin Kurtuluş Örgütünü desteklemekte, İsrail'in işgal ettiği bütün topraklardan kayıtsız şartsız çekilmesini savunmaktadır.

İspanya'da da 1 Mayıs en yoğun faşist baskılara rağmen kutlanmıştır. 1 Mayıs gösterilerini önlemek için 44 bin askerin görevlendirilmesine karşın İspanyol işçi sınıfı bu günü faşizmden kurtulma yolunda aktif olarak değerlendirmesini bilmiştir.

İspanya'da 1 Mayıs gösterileriyle ilgili olarak ilericiler arasında geniş tutuklamalar olmuş, fakat demokrasi mücadelesi asla geriletilememiştir.

Japonya'nın başkenti Tokyo'da 1 Mayıs gösterileri çok şiddetli bir yağmura rağmen muazzam bir işçi kitlesiyle kutlanmıştır. 700 bine yakın işçi, sol muhalefet liderlerininde katılmasıyla hükümetin istifasını isteyerek gösterilerini sürdürmüşlerdir.

Brezilya'da, Meksika'da, Kanada'da ve Batı Almanya'da 1 Mayıs büyük kitle gösterileri ve grevlerle sürdürülmüştür.

Portekiz'de ise Portekiz Komünist Partisinin yanında yer alan ülkenin tek işçi konfederasyonu, Sendikalar Birliği'nin düzenlediği gösterilere Lizbon'daki tüm işçiler katılmıştır. 1 Mayıs gösterileri işçi sınıfının nitel gücünün en güzel belirtisi olarak Portekiz demokratik devrimini ilerletecek tek gücün işçi sınıfı olduğunu göstermiştir.

Sovyetler Birliği'ndeki törenler Moskova'nın Kızıl Meydanında yapıldı. Sovyet emekçileri başarılarını dile getirmek, bütün ülkelerin işçilerinin birliğini derinleştirmek için Kızıl Meydanda bir araya geldiler. İşçi sınıfının şanlı 1 Mayıs geleneği sosyalizmin aşılması doğrultusunda ilerleyen toplumun 50 yıllık başarılı ve destansı mücadele anıları arasında yaşatılmıştır.

Bundan böyle 1 Mayıs İşçi Gününü kutlayan ülkeler arasına Türkiye de katılmış bulunmaktadır. Bu durum aslında toplumun ilerici muhalefetinin egemen sınıflara dayattığı ve söke söke aldığı bir hak olarak değerlendirilmelidir.

1 Mayıs işçi sınıfına ekonomik mücadelenin nihai kurtuluş için politik düzeyde de şekillenmesi yolunda BİRLİKTE olmayı öğretiyor...

1 Mayıs işçi sınıfına kurtuluşun MÜCADELE ile ve kendi eseri olacağını öğretiyor...

1 Mayıs işçi sınıfına uluslararası planda tek yumruk, tek yürek olarak kenetlenmeyi, gericiliğe karşı DAYANIŞMAyı öğretiyor...

...yacak ücret

...AR:
...gari ücret tespit ko-
...n bileşimini nasıl bu-
...? İşçi temsilcisi ola
... Türk-İş'in katılması-
...orsunuz?
...garı ücret yönetmeliği
...mli aksaklıkları neler
...
... şeneki asgari ücret
...ır?

...NEL YÖNETİM KURU-
... VE HÜRCAM İŞ SEN-
...ENEL BAŞKANI ALİ

... Komisyonda işçi sı-
...silen Türk-İş ve DİSK
... temsil edilmelidir. Bi
... DİSK bu komisyon-
...sil ettirilmemektedir.
... Asgari ücret yönet-
...aksak yönleri konu-
...dikamız tarafından bir
...pılmaktadır.
...cretten hiç bir şekil-
...esilmemelidir.
...gari ücret, işçilerin
...yükümlü olduğu kişi-
...aba katılarak tespit e-
...

... Bu şeneki asgari üc-
...ılması konusunda ya
...maiar sonuclanmadığı
...ıy söylemek mümkün
...

...nu belirteyim ki, biz
...şyerindeki ortalama
...çin yürüttüğümüz söz
...ki taslaklarımıza şöy
...de koyduk.
...de günlük asgari üc-
...asgari ücrettir. Ancak
... sendikası üyesi olan
...rı ücretleri yasal as-
...n üzerine 25 TL ekle-
...ulanır.»
...ğı gerçekleştirebilir-
... olduğumuz işyerle-
... edilecek asgari üc-
...ce kendi gücümüzle
... olacağız.

TÜRK-İŞ 1. BÖLGE TEMSİLCİLİĞİ YARDIMCISI CEMİL GİDER

C — 1 - Asgari ücret tespit komisyonundaki oran çalışanlar dan yana değildir. Bu komisyonlardan yeterince rahat ve çalışanlar lehine kararlar çıkarmak mümkün değildir.

Esasında bu komisyonlar işçi hareketi için kökünden çözüm getirmez. Yan meselelerdir.. O yüzden DİSK'in girmesi için ısrara veya gocunmaya bir sebep yoktur.

Çünkü, toplu iş sözleşmelerinde sendikalar asgari ücreti kendileri saptayabilmektedirler.

C — 2 - Asgari ücretin üzerinde anlaşılan tam bir tanımı yapılmamıştı. Bir kavram kargaşalığı vardır. İşçi kesimi tarafından, işçi sınıfı temsilcilerince yapılan asgari ücret tanımını işverenler kabul etmemektedirler.

Biz asgari ücreti son çalışma raporumuzda da belirttiğimiz gibi şöyle anlamaktayız:

«Asgari ücret, çıplak bir işçinin sadece fiziksel ihtiyaçlarının karşılığı olan ücret değildir. Aynı zamanda asgari anlamda kültürel ihtiyaçlarını da giderecek bir ücrettir.

Ve işçinin bir ailesi (ortalama 3 kişi) bakmakla yükümlü olduğu kişilerin de hem fiziksel hem de kültürel ihtiyaçlarının asgariden tatmini olan ücrettir.»

Asgari ücretten vergi kesilmesi ise anlamsızdır. Asgari ücret anlayışına ters düşmektedir.

C — 3 - Asgari ücret için bir çalışmamız var. Bu sonuçlanmadan şimdiden bir açıklama yapılmaz. Şundan emin olunsun ki, Türk-İş'deki arkadaşlar DİSK'teki arkadaşlar kadar iyi çalışırız.

Şimdiden söylenecek bir ücret işverenlerin işine yarar. Çünkü sonucu karşı taraftan temin edilen oylar etkileyecektir.

PORTEKİZ'DE SEÇİMLER YAPILDI

14 siyasi partinin katıldığı Portekiz seçimlerinde 6 milyon 300 bin seçmen oy kullandı. 25 Nisan 1976'da yapılan seçimlerde Portekiz Komünist Partisi %14.6 (40 üyelik), Portekiz Sosyalist Partisi %35 (106 üyelik), Halkçı Demokrat Parti %24 (71 üyelik), Merkez S. Demokrat Parti %15.9 (41 üyelik) ve diğer partiler toplam %10.5 (5 üyelik) oranında oy aldılar. Bircok kişinin tahminlerinin aksine, gerilemeyen P.K.P. 10 üyelik daha kazanmıştır. Bu durum karşısında, Almanya'daki Brandt'ın partisinin bir benzeri olan P. Sosyalist Partisi ya P.K.P.'nin önerdiği şekilde onunla koalisyon kuracak, ya da sağ partilerle koalisyona giderek daha da sağa kayacak.

Portekiz'de zafer, yeni mevziler kazanarak ilerleyecek olan işçi sınıfının ve partisinin olacaktır.

YUNANİSTAN MUHALEFET LİDERİNİN ÖLDÜRÜLMESİ YÜZBİNLERİN TEPKİSİYLE KARŞILANDI!

Yunanistan'da faşist Papadapulos'a karşı eylemlerinden dolayı 1968 de idama mahkum edilen, hapishaneden kaçarak anti-faşist mücadelesini sürdüren ve faşist cunta devrildikten sonra milletvekili seçilen Aleksandros Panagulis'in ölümü, bir çok yönden 1963 de yine Karamanlis'in iktidarı sırasında trafik kazası süsü verilerek öldürülen solcu milletvekili Dr. Lambrakis'in ölümüne benziyor.

Panagulis'in cenaze törenine 400 bin kişi katılmış, iktidar aleyhine gösteriler yapılarak, duvarlara «Yaşıyor» anlamına gelen «Z» yazılmıştır.

Faşist Kıbrıs darbesi, EOKA-B sorumluluları, cunta ile işbirliği yapan politikacıları ve ABD'nin Yunanistan'daki çalışmalarının belgelerini açıklayacağı konuşmasına iki gün kala ölen Panagulis'in burjuvazi tarafından öldürtüldüğü açıktır. Burjuvazinin bu ve buna benzer tertipleri, kılışını önleyemeyecek, gerçekler er-geç ortaya çıkacaktır.

Türkiye İşçi Hareketi Tarihi

BİLECEĞİZ, ÖĞRENECEĞİZ YARIN BİZ YÖNETECEĞİZ

-1

«İŞÇİ SINIFININ DOĞUŞU VE İLK GREVLER»

Kapitalizmin girişi dış etkilerle olan Osmanlı toplumu, daha 17 inci yüzyıldan itibaren Batı Avrupa Kapitalizminin etkisine girmiş ve 19 uncu yüzyılda Emperyalizmin sömürü alanlarından biri haline gelmiştir. İşçi sınıfının doğuşu, Emperyalizme bağımlı bir devlet kapitalizminin içinde olmuştur. Üretim araçlarından yoksun, işgücünden başka satacak birşeyi olmayan işçiler devlete bağlı silah ve ordu ihtiyaçları ile ilgili diğer fabrikalarda madenlerde, demiryollarında ve tekstil dalında 19 uncu yüzyılın ilk çeyreğinden itibaren ortaya çıkmaya başlamıştır. Bu dönem, işçi sınıfının ortaya çıkış dönemi olarak kabul edilebilir.

Üretim araçlarından yoksun ve geçimini kapitalistlere işgücünü satarak sürdüren modern proleterlerin ortaya çıkışından önce özellikle Adana yöresinde mevsimlik işçilerin (yarı-proleterlerin) çalıştığını görmekteyiz.

ilk eylemlerden biri

Adana yöresinde pamuk üretimini artırma çabalarıyla birlikte, Adana'ya işçi akınlarının başladığı bilinmektedir. Adana'da toplanan bu işçiler daha çok yarı köylü niteliğinde, mevsimlik işçilerdi. Pamuk tarlalarında çalışan bu işçilere «Tutma» ismi veriliyordu. Kış tutmaları emeklerine karşılık, toprak sahibinden bir mevsim için altı batman kadar pamuk tohumu alırlardı. Pamuk tarlalarında çalışacak işçileri bulan aracılarada «Elçibaşı» deniliyordu. Tarlalara doğru ilerleyen bir işçi kalabalığı içinde, başında şemsiyesi, elinde kırbacı ve çok kere göbeğine kadar sarkan gümüş saat kordonu ile elçibaşıyı ayırmak çok kolay olurdu. Elçibaşılarda, işçilerin sırtından geçinirlerdi. (Ki günümüzde tarım işçilerinin başında hâlâ değişik biçimde de olsa bu «elçi» belâsı vardır.)

Daha sonraları demiryollarının yapıldığı yerlerde de bu çeşit mevsim işçilerinin meydana geldiği görülür. Bu işçilerinin durumu da, bu pamuk işçilerinin durumundan farklı değildi. İşçilere saat başına para veriliyor, dinlenme zamanlarında gündelik işlemiyordu. İşçileri bu şekilde sömüren Alman şirketinin müdürlerinden biri: «Türk işçisi bir lokma ekmek, iki çürük zeytin ile geçinebilir.» demişti. Bu söz, Anadoluda iş yapmak isteyen, kârlarına kâr katmaktan başka bir düşüncesi olmayan Avrupalı kapitalistlerin Türk işçilerini nasıl gördüğünün en canlı bir ifadesidir.

Mevsimlik işçilerin (yarı-proleter unsurların) dışında, en cok sürekli işçilerin çalıştığı yerlerden biri de maden ocakları olmaktadır. Zonguldak kömür havzasında işçilerin toplanışı şöyle özetlenebilir: Başlangıçta, burada angarya usüllerine benzer bir çalışma sistemi göze çarpmaktadır. Zonguldak köylüsü 13 yaşından, 50 yaşına kadar, bir ayda onbeş gün tarlada diğer onbeş gün ise madenlerde çalışmak zorunda tutuluyordu. İş saatleri gün doğumundan, gün batısına kadardı. İşçi kulübesinin yanındaki ahırlar ise sıhhi şartlara uygun yapılmıştı ama işçiler için bir hastane, hatta doktor bile yoktu. Hastalanan işçi bir ata bindirilerek köyüne gönderilirdi.

Zonguldak havzasından çıkarılan kömür artdıkça, angarya usülüne göre çalıştırılanlar yetmez oldu. Böylece zorla ve yalnızca Zonguldak bölgesinden işçi çalıştırma usülü kalktı, memleketin her tarafından geleceklerin de ocaklarda çalışmasına ihtiyaç duyuldu. Daha önceki zora ve yalnız, yöre halkının çalıştırılması sisteminin değişmesi için, maden sahipleri devlete başvurdu. Böylece hükümet «Umum Osmanlıların madenlerde çalışması icap ettiği ve eskisi gibi kazalar ahalisine inhisar ettirilmemesini» ilgililere bildirdi. Anadolunun diğer illerinden de buralara göçler oldu ve böylece Zonguldak havzası, derebeylik artığı olan angarya sistemi kalkarak, modern anlamda proletarlerin çalıştığı bir yer haline geldi.

Anadolu'da da devamlı işçi niteliğindeki işçiler oluşmağa başlıyordu. Yukarıda söylediğimiz gibi bu işyerleri demiryollarıdır. Anadolu'da ilk demiryolu İngiliz kapitalistler tarafından 1856 da kurulmuştur. Bundan sonra ayrı kapitalist gruplar tarafından kurulan demiryolları etrafında büyük bir işçi topluluğu oluşmuştur. Demiryollarında çalışma koşulları, ücretler diğer bütün işyerlerindeki gibi çok kötüdür. Bunlarla ilgili olarak, demiryolları ile ilgili vereceğimiz örnekler, o dönemdeki işçilerin durumlarını bize kaba da olsa anlatabilir.

Demiryollarında çalışan memurlardan biri ölmek üzere olan babasının baş ucunda bulunmak için sözlü izin istemesi üzerine, bunu yazılı olarak yapmadığından ötürü 30 kuruş para cezasına çarptırılıyor. O dönemde bir okka ekmeğin 1 kuruş olduğu düşünülürse cezanın ağırlığı anlaşılır.

Yine demiryollarında çalışan bir işçi trenin altında kalır, derisi yüzülür, koburga kemiklerinden ikisi kırılır. Bu yüzden hastanede yatmak zorunda kaldığı sürenin parası ödenmez. Bu tesadüfi bir örnek değil, o dönem iş kazasına uğrayan, hastalanan işçi ve memurlara uygulanan tavırdır.

O dönemde de demiryollarında, çalışan işçi ve memurlar arasında ayırımlar yaratıldığını görüyoruz. Örneklersek; ateşçi, gecit bekçisi, hat bekçisi gibi tehlikeli işlerde çalışmasına rağmen işçiler, emekli sandıklarına giremezlerdi. (Emekli sandığına girebilen memurlar ise, görevinde on yılı doldurmadan - emeklilik ödeneğini aksatmadan ödemiş olsa bile - iş sırasında sakatlanır, veya çalışamıyacak hale gelirse sandık kendisine hiç bir yardımda bulunmazdı.)

Görüldüğü gibi o dönemde işçiler - tabir yerindeyse - kırbaç altında ve bir lokma ekmeğe çalıştırılmaktadır. İşçilerin köle gibi çalıştırıldığı, tamamen örgütsüz olduğu bu dönemde bile kapitalistlerin yüreklerine, işçilerin isyan edeceği (yani hakkını arayacağı, sömürüye ve zulme başkaldıracağı) korkuları girmektedir. Bunun en büyük delili 1945 yılındaki Polis Nizamnamesindeki şu sözlerdir «İşini gücünü bırakarak özellikle işi batırmak amacıyla işi bırakan amele ve işçi gruplarının dernek ve gösterilerinin ve gerekse buna benzer toplumun güvenliğini bozacak her türlü fitne ve fesat derneklerinin yok edilmesiyle ihtilal yapılmasının önlenmesi çarelerine girişilmesi ve derhal müdahele edilmesi.» Bu sözlerde, burjuvazinin en örgütsüz haldeyken bile işçilerden nasıl korktuğunu göstermektedir.

Aslında burjuvazi korkmakta haklı! Çünkü burjuvazinin insafsızca sömürdüğü, ezdiği işçiler bilinçsizce de olsa, o sınıf güdüsüyle burjuvaziye başkaldırmaya başlıyor. Kendini ve ailesini aç lığa, sefalete iten sebebleri ilk başlarda bilememesine rağmen direniyor. 1870 yılları, Osmanlı toplumunda işçilerin o ilk kıpırdanışlarının, o sınıf hareketinin ilk adımlarını attığı yıllar olmuştur. (Bazı araştırmacılara göre 1850 öncelerinde bile madenlerde ve şehirlerdeki inşaatlarda çalışan işçileri arasında Rumeli taraflarında «makine kırma» hareketleri olmuştur.)

Bilinen ilk grevlerden biri (o zamanki adıyla Tatil-i Eşgal) 1872 yılında Kasımpaşa tersanelerinde olmuştur. Üç aydan beri maaşlarını alamamış 500 müslüman ve hıristiyan işçi hep birlikte grev yaptılar. Padişaha dilekçe sunmak için işlerini bıraktılar. Sonunda hem birikmiş maaşlarını aldılar, hem de ücretlerine bir miktar zam sağladılar.

Aynı tarihlerden Beykoz Deri ve Kundura fabrika. işçilerinde ücretlerini alamadıkları için greve başladılar. Ve bu grevde başarıya ulaştı.

1872 tersane grevi

1872 yılının bilinen diğer grevleri arasında Beyoğlu telgraf işçilerinin grevini, Ömerli Yarımburgaz ve İzmit Demiryolları işçilerinin grevini sayabiliriz.

1875 yılında ise Sirkeci hamallarının, kâhyaların teşvikiyle yaptıkları ve sonra iskele idaresinin kahyacılığa son vermesiyle biten grev var.

1876 yılında ise Hasköy ve Kasımpaşa Tersane işçilerinin grevi yanında Fişekhane işçilerinin, iş bırakıp Cağaloğluna yaptıkları yürüyüş bilinmektedir.

1878 yılında ise grev dalgası ayakkabıcıları, duvarcıları ve terzileri de içine katmıştır.

Çalışma saatlerinin kısaltılması için yapıldığı bilinen ilk grev 1879 yılında yapı işçilerince yapılmıştır. Aynı yıl Şirket-i Hayriye ve Tersane işçileride yine ücret meselesinden grevler yapıyorlar.

Askeri tersaneden işçiler getirtilerek kırılan grevi ise 1880 yılında gemilerde çalışan kamorot ve teknik elemanlar yapıyor. Aynı yıl Haydarpaşa Demiryolları işçileri, Haliç vapur personeli, tophane işçilerinin de grevleri var.

1872 yılında başlayan ilk grev ve işçi hareketleri 1880 yılından sonra - bir kaç hareket dışında - bir durgunluk devresine girmektedir. Bu dönem işçi hareketleri için şu tesbitleri yapabiliriz:

1872 - 1880 yılları arasında - yukarıda çoğunu saydığımız - işçi hareketlerinin büyük çoğunluğunun sebebi ya ödenmemiş ücretler, ya da ücretlerin azlığıdır. Dönemin büyük bir ekonomik ve mali buhran yılları olması ve çoğunlukla devletin işçi ücretlerini ödememesi yüzünden hareketlerin çoğunluğu görüldüğü gibi devlet işyerlerindedir.

Bu dönemki bütün işçi hareketleri, belli bir örgütlenmenin, örgütlü bir ajitasyon propagandanın sonucu olmayıp, «Kendiliğinden» hareketlerdir.

Yine çok önemli bir nokta, Tersane işçilerin bilinen ilk grevinin, müslüman, hıristiyan ayrımı yapmadan bütün işçilerce omuz, omuza yapılmasıdır. Daha sonraki yıllarda, burjuvazi tarafından bilinçli olarak yaratılmak istenen, «suni» çelişkilerin olmaması, işçi sınıfının birliğinin güzel bir göstergesidir.

Diğer bir nokta ise; bu dönemde işçilerin - tamamen denilebilecek şekilde - örgütsüz olmalarıdır. (Bu dönem içinde bilinen örgütlenme «Ameleperver Cemiyeti»dir. Fakat bu örgüt burjuva aydınlarınca kurulmuş «yardımseverler cemiyeti» niteliğinde olmasından ötürü, bir işçi örgütü olarak kabul edilemez.)

Gelecek yazımızda işçi hareketlerini tarihi gelişimi içinde vermeğe devam edeceğiz.

GERÇEK GAZETESİNE

Ben ve birkaç devrimci arkadaş bir araya gelerek, fikrimize yakın arkadaşları bilinçlendirmek için, ortaklığı bize ait fakat kitapların tümü bizim gibi fakir olan devrimci arkadaşlara ait bir kitaplık açtık.

Sizinde bizim gibi imkansızlıklar içinde olduğunuzu biliyoruz, fakat «devrimciler arası yardımlaşma kimsenin reddedemiyeceği bir şeydir» diye yazan devrimci dergilerden aldığımız intibalardan ve yardımlardan kuvvet alarak yazmayı uygun buldum.

Bize yayın evinizin kapasitesini aşmayacak şekilde, bu zamana kadar çıkan dergilerin tümünden, kitaplarınızın mümkünse tümünden göndermenizi bekliyoruz.

Yakında gelecek güneş, bizim için doğacak günler için başarılar ve mutluluklar diler, devrimci selamımızı sunarız.

Tokat Devrimcileri Adına
Ali İhsan Kızılkan

Adres :
Ali İhsan Kızılkan
Behzat Cad. 51 TOKAT

DİYARBAKIR'DA FAŞİST BASKILAR

M.C. İktidarının kurulmasından bu yana Türkiye'de yürütülen eğitim yuvalarındaki partizan uygulamalar hepimizce bilinmektedir. Bu baskı uygulamalarının bir uzantısı da DİYARBAKIR'da görülmektedir.

Diyarbakır'daki TÜRKEŞ olaylarından sonra M.C. iktidarı ve onun ortağı MHP'nin Diyarbakır Halkına karşı beslediklerı kin ve Nefret giderek artmaktadır. KOMANDO BOZKURTÇULAR IRKÇI ve SAPİK amaçlarını gerçekleştirmek için Öğretmen Okuluna Müdür BAHATTİN ATİLA, Eğitim Şefi SEZAİ EREN ve Öğretmen YAHYA AKKOYUNLU gibi HALK DÜŞMANI militanlarını getirmişlerdir. Bu gerici öğretmenler önce bu okulda bulunan ilerici öğrencilerden 46 kişiyi hiç bir gerekçe göstermeden asılsız birtakım suçlamalarla sürgün etmişlerdir.

Bununla yetişmeyip sapık fikirlerini benimseyen BOZKURTÇU öğrencileri etrafında toplayarak onları bir saldırgan olarak yetiştirip silahlandırmıştır.

Öğrencilerimiz için bu okulda işkence odaları kurmuşlardır. Okulda yatılı olan İlerici Öğrencilerimize KOMANDO ÖĞRETMEN ve ÖĞRENCİLERİ silahlısaldırılar tertipleyerek dövmüşlerdir. Bu FAŞİST saldırıların devam etmesi üzerine bu Öğrencilerimiz geceleri PİJAMALARI ile yatakhaneden kaçıp Kahvelerde Sabahlamışlardır ve birdaha Okul yatakhanesine can güvenlikleri olmadığından dolayı gidememişlerdir.

Biz öğrenci velileri olarak bu FAŞİST BASKILARA Dur demenin zamanı gelmiştir deriz. Halkımızın Dini Duygularını sömüren bu SAPIK FİKİRLİ Türkeşin KOMANDOLARINA gerekli cevabı Yine HALKIMIZIN vereceğini biliyor, TÜM HALKIMIZIN ve HAKLI MÜCADELEMİZDE Öğrenci velilerinin yanında olacağına inanıyoruz.

DİYARBAKIR ÖĞRETMEN LİSESİ
ÖĞRENCİ VELİLERİ KOMİTESİ

AZAP ORTAKLARINA :

Döküldü üstüme yazık,
Kerpiç damın toprakları.
Bu emeğe sahip bizik,
Kalkın azap ortakları.

Ben yaralı bir neferim.
Sınıfıma feda serim.
Uyanın hemşerilerim,
Kalkın azap ortakları.

Gelin birleşin derlenin.
Faşizme geçit vermeyin.
Yıldırım gibi gürleyin.
Kalkın azap ortakları..

Tüm dünyanın işçileri,
Sosyalizm için ileri..
Çok ezildik bizler gayri,
Kalkın azap ortakları...

SÜLEYMAN DEPREM

ÇAĞRI!..

Dolu dizgin koşmak istiyorum, Çağırmalıyım herkesi
Bir gün daha bekleyelim derken, bitti bitecek ömür .
Ardımdan yetişecek sosyalistleride görmeliyim,
Görüp, birlikte mutluluğa ermeliyim.
Zincire vurulmuş duygularımı kurtardım esaretten
Korkum yok artık yüzkırkbir yüzkırkikiden.
Ben ezilip sömürüldüysem, Kelepçe vurulduysa duygularıma

Özgürce bakmak içindi, yarınlarıma.
Bu vatan sosyalizme gebeydi bir zaman
İşte vakit doldu, doğum sancıları çekmekte özgürlük.
Gücünüz yok artık şaha kalkmış duyguları dizginlemeye
Başaklarda buğday buğday, çiçeklerde tomurcuk tomurcuk olgunlaşmakta

Saltanatınız bitiyor. Tahtınız ağır ağır yıkılmakta
Doğacak bebeklerimiz, özgürlük türküleri ile büyüyecek.
Kula kul olmak yok artık.
Ey yüreği bileğinden güclü gençler,
Ey alın teri, ekmeğine katık olan işçiler,
ÇAĞIRIM SİZE!..
Toplanalım yenmek için faşistleri
PARTİMİZE, PARTİMİZE!..

Gönül DÜZGÜN

GERÇEK GAZETESİ — Sahibi: T. Ağaoğlu — Y. İ. Sorumlusu: H. Çaylı — Adres: Başmusahip Sok. 10/11 Cağaloğlu — Dizgi: Matbaa 13 — Baskı: Arzum Ofset. 15.5.1976

FABRİKALARDA BİZ
TARLALARDA BİZİZ
BİZİZ YENİ DÜNYAYI KURAN

Gerçek

hektaş'ta grev var

Istanbul, Kartal'da Hektaş Tarım İlâçları T.A.Ş. de DISK'e bağlı Petrol-Kimya-İş sendikasınca 6 mayıs'da grev uygulanmasına başlanmıştır.

Petrol-Kimya-İş sendikasına bağlı 110 işçi adına yürütülen sözleşmede «sendika ilan tahtası» v.s. gibi maddeleri bile anlaşmazlık konusu yapan Hektaş patronu, işçilerin gözünü kor kutmak için LOKAVT kararı almıştır.

İşçileri açlığa, sefalete itme hakkı demek olan LOKAVT uygulamak iddiası ise HEKTAŞ işçilerini daha çok kenetledi. Sıkılmış bir yumruk gibi birleşen işçiler hep birlikte şalterlere basıp «GREV» diye haykırdılar. Ve patronlarının tehditlerine boyun eğmediklerini açıkça gösterdiler.

Şimdi Hektaşlı işçiler, patronlara işçi sınıfının birlik ve mücadele gücünü gösteriyorlar.

Onlar işçi sınıfının yenilmezliğini bir kere daha göstereceklerdir.

Zafer Hektaşlı işçilerin olacaktır.

HEKTAŞ işçileriyle yaptığımız konuşmada Dursun Şener şöyle diyordu:

«11.1.1976'da toplu sözleşme kapsamındaydık. Saat ücretine 812 krş. istedik. Ayrıca çağın koşullarına uygun yaşama koşullarının sağlanması için çeşitli sosyal haklar istedik. Biz Hektaş işçileri olarak yıllardır son Petrol-iş'in üyesi olarak iliğimize kadar sömürüldük. Sınıfsal bilincimize uygun olarak bir müddet sonra DISK'e bağlı Petrol-Kimya İş'e geçtik. Patron anlaşmaya yanaşmadı.

Şu anda 90 kişi çalışıyoruz. Ortalama ayda 1600 lira alıyoruz. Toplumun sağlığı için, sürekli toz, koku ve zehirli gaz altında çalışarak ilaç yapıyoruz. Verilen maske ve yoğurt yetersiz olduğu gibi ısıtma tertibatı çalışmadığından çoğumuz kışın romatizma oluyoruz.

Bu arada bir başka işçi arkadaş, Osman Özcan da şöyle diyordu:

«İstanbulda bir kişinin normal olarak yaşayabilmesi için günlük en az 107 liraya gerek var. Oysa biz 7-8 nüfusa bakıyor, aylık enaz 5-600 lira da ev kirası vererek yaşamaya çalışıyoruz. Milyonlar vuranlar bize yaşama hakkı tanımıyorlar. Ve bizi vatan haini diye suçluyorlar. Hergün gazetelerde, radyolarda hakkını arayanlara, grev yapanlara, emeğinin karşılığını isteyenlere «komünist» dendiğini dinliyor, okuyoruz.

«Koçınızın çocuğu yüksek okula gidiyor?» diye sorduğumuz da aldığımız cevap «Baştakiler patronların temsilcisidir. Onlar bize yaşama hakkı tanımıyorlar ki çocuklarımıza okuma hakkı tanısınlar.» oldu.

Hüseyin Aktan arkadaş da grev öncesi ve grev sırasında yapılan baskıları anlattı:

«Kardeşim bir tek örnekle anlatayım. Geçenlerde hastaydım. Fabrika müdürüne çıktım. Müdür beni görünce «Aktan ne yapıyorsun?» diyerek karşısında hazırola geçmemi emretti. Nasıl bir baskı altında olduğumuzu sanırım bu örnek kanıtlar. Acaba bize hazırol komutu veren, arkadaşımızı tokatlayan diktatörlüğe ne zaman son verilecek?»

Tokat yediği belirtilen Ali Cankut olayı anlatıyordu:

«Posta başının isteğiyle ilâç karışımı yapacaktım. Karışımı tamamiyle onun talimatıyla yaptım. Karışım hatalıymış. Ve postabaşının hatası benim tokat yememe yol açtı. Baskıya son, sömürüye, rüşvete hayır!»

Çeltek kömür işçileri: «SİLAHIMIZ GREV»

Amasya, Yeni Çeltek Linyit İşletmesinde çalışan 980 işçi oy birliğiyle aldıkları grev kararını 6 Mayıs'tan itibaren uygulamaya başlamışlardır.

İşçiler «esaret kampına» çevrilmiş çalışma şartlarına paydos diyebilmek için Yeraltı-Maden İş sendikasında örgütlenmişler. Ve sendikaları aracılığıyla patron durumunda olan Yeni Çeltek Kömür ve Madencilik Anonim Şirketiyle toplu iş sözleşme görüşmeleri başlamış. Fakat patron yalnız değil, sırtını Türkiye Şeker Fabrikaları A.Ş. İş Bankası, Ziraat Bankası, Sümerbank, Amasya Pancar Kooperatifi, Amasya Şeker Şirketi gibi bir çok şirkete dayamış. Bu ortaklık karmaşası içinde «kâr» ın nerede ve nasıl teşekkül edip, biriktiğini gözden kaçırmaktadır. «Kâr edemiyoruz ki» diye palavralar uçurabilmektedir.

İşçilerin sendikaları aracılığıyla toplu iş sözleşmesinde istediği ücret zamları, çalışma garantisi ve işçi sağlığının sağlanıp, korunması gibi temel konuları, patron «can sıkıcı» ve «iç işlerine karışmak» olarak yorumladı.

Patron taifesinin işçilerin isteklerini reddetmesi üzerine 980 işçi, hep birlikte sendikalarının aldığı GREV kararına «evet» dedi.

Şimdi Amasya ilindeki ve ilçesinde bütün demokratik kuruluşların desteklediği grevleri başlamış durumda. Ve çeltek işçileri «Sömürüye, soyguna, faşist baskılara paydos!» diyorlar.

Çeltek işçilerinin kararlı mücadelesi, işçi sınıfımızın sömüye, zulme ve baskıya karşı mücadeledeki öncü rolünün bir kere daha ispatı olacaktır.

MC GREV KIRICILIĞI YAPIYOR

İşçi sınıfın her geçen gün gelişen güçlenen birliği ve mücadele azmi yine bu 1 Mayıs'da onbinlerce işçinin kitlevi gösterisi ile bütün sömürücüler cephesinin yüreklerine korku saldı.

Ama korkularından kendilerini çabuk kurtardılar. Çünkü bu geniş ve güçlü kitle henüz politik öncülükten yani işçi sınıfının ve emekçi halkın Demokratik İktidarını kurabilecek böylece sömürücülerin canına ot tıkayacak güçte, o seviyede örgütlü öncüsü yoktu.

Sömürücüler cephesi ve temsilcileri MC, sanki işçi sınıfından 1 Mayıs gösterilerinin hesabını sormak ister gibi; işçi sınıfına, baskıları yoğunlaştırarak cevap verdi.

1 Mayıs gecesi, bir işçi boğazı kesilerek öldürüldüğü gibi, Ankara'dan 1 Mayıs yürüyüşüne katılmak için gelmiş bir öğrenci kurşunlanarak öldürüldü.

Ve bir kaç gün sonra MC, «İşçi Düşmanlığı»nın çok somut bir örneğini veriyordu. İki aya yakın bir zamandır süren PTT telefon işçilerinin grevini bir ay erteliyordu. (Ülkemizde bu kadar süren bir grevin erteleniş kararı ilk defa verilmektedir)

Grevcilerin en sıkıştırdıkları ve başarılarının an meselesi olduğunu bir dönemde grevi ertelemek «grev kırıcılık» değil de nedi.

Ama işçi sınıfımız bu konuda MC ye gereken cevabı veremedi. Günümüzde, özelikle işçi sınıfının en ileri unsurlarının toplanabilmiş, örgütlenmiş olmaması, MC'nin bu işçi düşmanı kararlarının uygulanması sonucunu doğurmaktadır.

Halbuki; bu karar üzerine «GREV HAKKIMIZ ENGELLENEMEZ», «GREVLER HİÇ BİR MAKAM TARAFINDAN ERTELENEMEZ ve YASAKLANAMAZ!» diye işçi sınıfı meydanları doldurabilmeliydi.

Grev kırıcılığına gerekli ders verilebilmeli, PTT grevi kırdırılmamalıydı.

İşçi sınıfımızın Birliğini ve Kardeşliğini bu canlı örneklerde de gösterelim.

Grev yasaklamalarına karşı, grev ertelemelere karşı, «GREVLER YASAKLANAMAZ ve ERTELENEMEZ» şiarını hayata geçirmeğe, bu hakkımızı da söke söke kabul ettirmeğe çalışalım.

GREV KIRICILIĞINA SON!
SOMÜRÜCÜLER CEPHESİNE SON!
YAŞASIN İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ!

sinema emekçileri örgütleniyor

Artık «örgütsüz halkın, köle halk» olduğu gerçeği emekçiler tarafından her geçen gün daha iyi öğrenilmektedir. Bu yüzdende emekçi halk her gün bir alan da daha örgütlenmek, örgütlerini sıklaştırmaktadır.

Sinema emekçileride örgütlenmek için çaba sarfetmektedirler. Daha önceleride çeşitli şekillerde dernek ve sendikalarda örgütlenmeğe çalışan sinema emekçileri bu sefer önceki deneylerinden de istifade ederek, «Sinema Emekçileri Sendikası»nı örgütlemeğe çalışıyorlar.

Bu yolda, sinema emekçilerini — başta grevci Acar Stüdyosu işçileri — 1 Mayıs gösterilerine katmakla önemli bir adım attılar. 8 Mayıs günü «sinema emekçilerinin sorunları» konulu bir toplantı yaptılar. Bu toplantıda en ön sıradaki bir koltuk, tutuklu sanatçı YILMAZ GÜNEY'e ayrılmıştı. Ve «YILMAZ GÜNEY'E ÖZGÜRLÜK» pankartı konulmuştu.

Sinema emekiçlerinin birliğini sağlayabildiği oranda başarılı olacak örgütlenme çalışmaları şimdilik büyük bir coşkunlukla sürdürülmektedir.

İşçilerin birliği, patronları dize getirecektir.

Film Emekçilerinin Mücadelesinde İleri Bir Adım:
ACAR GREV'İ SÜRÜYOR

Acar Film stüdyosunda çalışan 35 işçi, 20 Şubat'da başlattıkları grevi kararlılıkla sürdürüyorlar. Film emekçilerinin örgütlenme ve hak alma mücadelesinde ileri bir adım olan Acar Film Stüdyosu işçilerinin grevi, film emekçilerinin ikinci grevi. Bu grevin başarıya ulaşması için elbirliğiyle çalışıyorlar.

Bağımsız Marmara Oleyis sendikasınca yürütülen grev değişik bir havada geçmektedir. Grev yerinde bir karikatür sergisi açan işçiler omuz omuza mücadeleyi sürdürüyor.

BAYRAK FABRİKASINDA GREV BAYRAĞI DALGALANIYOR!

Yıllardır hemen hemen hiç bir sosyal hak olmadan, haftada 200-250 liraya çalışmak zorunda bırakılan Bayrak Fabrikası işçileri bir aydır grevde.

Yıllar boyu patron sömürüsünün yanında, kendilerini patrona peşkeş çeken gerici Teksif sendikasının boyunduruğunu parçalayan işçiler şimdi patronla açık bir mücadele içinde.

Patron zulmüne karşı, Grev bayrağını, bayrak fabrikasında dalgalandıran işçiler «isteklerimize kulak tıkayan patron dize gelinceye kadar grevimizi sürdüreceğiz» diyorlar.

zafer squibb işçisinin olacak

Squibb işçilerinin grevi devam ediyor. Bir ay önce başlattıkları grevi Squibb işçileri aynı heyecanla, aynı coşkunlukla sürdürüyorlar.

Squibb daha önceden Amerikan sermayesi imiş. Şimdiki patron Kaya Turgut fabrikanın yüz de 92'sini almış. Sözde böylece «millileştirmiş». Ama ilaçların hammaddesi hâlâ dışarıdan geliyor. Ayrıca dünya bankasından aldığı söylenen kredinin faizi dışarıya gidecek. Yine «patent» hakkı ödenecek.

Fako ve Abbott fabrikalarınında sahibi olan patronun amacının «çoğunluğunu kıdemli işçilerin teşkil ettiği 205 işçiyi tasfiye edip ,asgari ücretle genç işçiler almak istediği» söyleniyor.

«İsteyen işçinin, tazminatını alıp ayrılabileceğini» açıklayan patronun, işçileri yıldırmak için çeşitli oyunlar düşündüğünü göstermektedir.

Ama Squibb işçileri birlik ve beraberlik içinde oldukları sürece, patronun oyunları bozulacaktır.

KADIN İŞÇİLER 20 yılda emekli olacak

Sosyal Sigortalara bağlı kadın işçilerin 20 yılda emekli olmalarını sağlayan kanun tasarısı Karma Komisyon'da kabul edilerek Meclis'te görüşüldü.

Kapitalist toplumda ev ve iş hayatının çifte yükünü çeken ve burjuvazinin ucuz iş gücü olarak, pek çok iş kolunda tercih ettiği kadın işçilerin emeklilik sürelerini kısaltan bu tasarının kanunlaşması halinde, kanundan Sosyal Sigortalara bağlı kadın işçiler yararlanacak. Emekli Sandığına bağlı çalışan kadınlar geçen yıldan beri 20 senede emekli olma hakkına sahiptir. Ancak bu ve benzeri reformlar, çalışan kadınların içinde bulundukları çift yönlü baskıyı ortadan kaldıramaz. Çok kötü sağlık koşullarında yaşandığı, sosyal hakların sürekli kısıtlandığı bu durumdan emekçi kadınların da kurtuluşu işçi sınıfımızın kurtuluşundan ayrı değildir. Kadınların da haklarının tanınması, insanca bir yaşama kavuşabilmeleri ancak demokratik halk iktidarı yolundan geçerek kurulacak sosyalist bir düzenle mümkündür.

GERÇEK SENDİKACILIK, SINIF SENDİKACILIĞI

SARI SENDİKACILIK VE SINIF SENDİKACILIĞI

Geçen sayımızda gördüğümüz gibi işçi sınıfı «sendikalaşma ve grev hakkı»nı söke söke almıştır. İşçi sınıfının «sendikalaşma» hakkını tanımak zorunda kalan burjuvazi (patron sınıfı) bu durum karşısında, işçilere karşı yeni bir silah aramaya başlamış ve bulmuşlardırda. Bu «SARI SENDİKACILIK» tır.

Sarı sendikalar çoğu zaman patron uşaklarınca kurdurulmaktadır. Ayrıca patronlar her zaman, işçi sınıfına ihanet eden bazı sendika yöneticilerini satın alarak, o sendikaların kendileriyle uzlaşmalarını sağlama çabası içindedirler.

Sarı sendikacılığın görevi, işçi sendikalarının gerçek görevlerini yapamaz hale getirmek, gayelerinden saptırmak, ve işçilerin patronlara peş keş çekilmesini sağlamaktır.

Yine işçilerin içinden çıksa bile, işçilik niteliğini kaybeden «aristokrat işçi» durumundaki «sendika ağaları»nı da burada kaydetmek gerekir.

Gerçek işçi sendikacılığı ise, SINIF SENDİKACILIĞIDIR. Sınıf sendikacılığı, işçi sınıfının bilimi doğrultusunda mücadele etmektir. İşçi sınıfının bu gerçek sendikaları, sınıflar arası barış ve uzlaşmacılığı reddederler. İşçilerin ekonomik, demokratik haklarını sonuna kadar savunurlar. Bu sendikalar üretim birimlerine dayalı olarak örgütlenirler.

Sınıf sendikacılığı, işçilerin ücretlerinin yükseltilmesi, çalışma şartlarının düzeltilmesi, iş saatlerinin azaltılması, işçi sınıfının daha iyi hayat şartlarına kavuşması için mücadele eder. Ama işçi sınıfının gerçek kurtuluşunun, kendi sınıf partisinin önderliğinde iktidarı almaktan, böylece üretim araçlarının özel mülkiyetine son vermekten, tüm üretim araçlarını, ham maddeleri, fabrikaları, makinaları, tüm toplumun kontrolüne vererek sömürüsüz bir dünyayı kurmaktan geçtiğini bilir.

Sınıf sendikaları, mevcut sömürü sistemine karşı küçük çarpışmalardan ibaret bir mücadele ile yetinmeyip, aynı zamanda bu sistemin değiştirilmesi için (işçi sınıfı partisinin önderliğinde) çalışırlar. Örgütlenmiş güçlerini işçi sınıfının nihai kurtuluşu için, yani sömürünün kaldırılması için bir manivela olarak kulanılırlar.

«Sınıf sendikacılığı» yapıyoruz diyen sendikalar, şayet bunları yerine getirmiyorlarsa, onlar bu isme layık olamazlar.

Biz bu sütunlarımızda, bu genel anlayışımız içinde «Sınıf Sendikacılığının İlkelerini» ortaya koymaya ve bu ilkeler ışığında mevcut sendikaları değerlendirmeye çalışacağız. Yine sınıf sendikacılığının yayılması için günümüzde yapılması gereken görevlere işaret edeceğiz.

Gelecek sayımızda, bir sınıf sendikasının, toplu sözleşmelerde nasıl bir yol izlemesi gerektiğini açıklamaya ve toplu sözleşmelerde işçilerin kontrol ve denetiminden kaçan sendikaların «özür»lerini sergilemeye çalışacağız.

dünyada; 300 MİLYON İŞSİZ, 700 MİLYON YOKSUL, 500 MİLYON AÇ var!

B.M. Ticaret ve Kalkınma Konferansında açıklanan bir rapora göre, dünyada 300 milyon işsiz, 500 milyon aç, 700 milyon yoksul var! Bunların büyük çoğunluğu, geri bırakılmış, bağımlı, kapitalist ülkelerde. Ayrıca gelişmiş emperyalist ülkelerde de işsizlik, açlık yoksulluk büyük rakamlara ulaşıyor.

1970 sayımına göre, 15 milyon faal nüfus bulunan Türkiye'de yalnız 1 milyon 700 bin kişi sigortalı, bunların 900 bini sendikalıdır. Ayrıca 1 milyon kişi de yabancı ülkelerde. Her ay İş ve İşçi Bulma Kurumuna başvuran ve iş bulamayanların sayısı 40.000, gene bu kurumun kayıtlarına göre, halen işsiz sayısı 280 bindir. Bu rakamın yıl sonuna kadar 500 bini aşması söz konusudur. Bütün bunlara gizli işsizlik vb. katıldığında işsizler ordusunun büyüklüğü daha açık ortaya çıkar.